

Met het gezicht naar God toe **(1 Tessalonicenzen 1:9-10; 1^e preek 'als gemeente goed op weg')**

*Liturgie zondagmorgen 9 juni 2013
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid

Vredegroet van God (Opb.1)

Psalm 42:1,7

De spiegel van Gods wet: HC v/a 94

Gezang 155:3,4,5

Gebed

Lezen: 1 Tessalonicenzen 1

Liedboek 397:1,2,3 (vs 1 schoolpsalm gr 3-8)

Tekst: 1 Tessalonicenzen 1:9-10

Verkondiging

Psalm 62:3,5,6

Avondmaalsformulier III:

- 'Instelling' + 'Christus gedenken'	-	Psalm 16:1
- 'Eén zijn'	-	Psalm 16:2
- 'Verwachten'	-	Psalm 16:3
- 'Gebed' + 'Opwekking/uitnodiging'		
- Uitdelen van het brood	-	Psalm 16:4
- Uitdelen van de bekens met wijn	-	Psalm 16:5

Dankgebed en voorbeden

Inzameling van de gaven

Opwekking 407

Zegen van God (Num.6)

Er is iets wat me steeds vaker opvalt.

Waarin ik niet de enige ben, anderen leggen er ook de vinger bij.

Iemand in de gemeente vertelt hoeveel het geloof voor hem betekent,
 hoe hij bij allerlei problemen die hij tegen het lijf loopt God betreft,
 en dat 'm dat dan enorm veel rust geeft,
 dat -ie er blij van wordt - z'n gezicht begint er zowaar van te glimmen.
 Nou, prachtig, zou je denken... wat wil je nog meer?

En toch is onze reactie nogal eens in de trant van:

"Help, waarom heb ik dat niet?

dan mankeert er zeker wat aan mijn geloof..."

Herkent u dat?

In de kleine wijk bijvoorbeeld...

Dat iemand heel enthousiast vertelt over zijn relatie met God,
en dat jij dat... ja misschien wel heel mooi vindt voor hem of haar,
maar dat je er zelf toch vooral ook heel onzeker van wordt,
en dichtklapt.

Ik heb het bijv. ook bij jongeren gemerkt, op belijdeniscatechisatie.

Dat ze zó opkeken tegen een ander gemeentelid
dat ze zoiets hadden van: maar ik heb dat helemaal niet,
en zit het met mij dan wel goed?

En dat zeg ik niet om wie dan ook maar te veroordelen.

Ik constateer juist dát we ons kennelijk zomaar veroordeeld voelen.

Zonder dat een ander dat zo bedoelt.

Dat is doorgaans helemaal niet aan de orde.

Bovendien is toch veel belangrijker of Gód ons al dan niet veroordeelt?

Hoe zeker zijn we dáár dan eigenlijk van?

Vandaag mogen we het weer vieren:

het offer van Christus,

als een volkómen verzoening van al onze zonden.

Hij heeft alles volbracht.

En dus is het goed tussen God en ons.

Hoe verschillend we ook zijn, bijv. in de beleving van ons geloof.

Je mag dus leven zonder angst of onzekerheid.

Met het gezicht naar God toe.

*

[2]

In het bijbelgedeelte van vanmorgen zie je dit heel mooi.

Daar worden de Tessalonicenzen als voorbeeld neergezet.

Bij hen kun je echt zien dat hun geloof werkt.
Hun liefde is ook zo enorm krachtig.
En ze blijven maar uitkijken naar Jezus' wederkomst. (1:3)
Terwijl ze het bepaald niet gemakkelijk hebben.
Ze worden aan alle kanten tegengewerkt.
Maar hun blijdschap is er niet minder om, eerder méér.

Nou, merk je al dat je onzeker wordt?
Poeh hé, daar is mijn geloof echt helemaal niks bij...
Toch is dat helemaal niet de reactie van de andere christenen daar!
Nee, iedereen praat erover, zegt onze tekst.
Het geloof van deze Tessalonicenzen werkt aanstekelijk,
het woord verspreidt zich door heel Macedonië en Achaje,
dat is door heel wat nu Griekenland is, en zelfs daarbuiten.

Nou, dat kwam óók omdat Tessalonica heel centraal lag,
op een kruispunt van hoofdwegen, handelsroutes ook.
En daarbij was het ook nog eens een internationale havenstad.
Dus ja, naar alle kanten lag het open...
Maar dan nog spreekt het natuurlijk niet vanzelf
dat de boodschap over Jezus dan ook meteen alle richtingen opgaat...
Nee, dat zegt echt iets over de gemeente daar,
waar kennelijk een geloof is, een hoop en een liefde
waar werkelijk iedereen het over heeft!

Wat is er dan zo bijzonder?
Nou, kennelijk is het echt!
Zien anderen dat dit niet de zoveelste religie is,
maar dat ze nú iets ontdekten wat heel anders is.
Ze hebben zich bekeerd tot God...
ja, maar er staat iets bij in onze tekst: de levende en ware God!
Voor deze Tessalonicenzen hebben de afgoden afgedaan.

En die waren er nogal wat, daar in die hoofdstad van Griekenland.

Bij helder weer zag men in de verte een 3 km hoge berg,

waar volgens de inwoners dan de goden woonden.

En die goden, die boezemden diep ontzag in.

Je was er van afhankelijk, op alle terreinen van het leven.

Tegelijk wist je nooit zeker wat je aan ze had.

Deze goden, ze zaten namelijk vol boosheid over de mensheid.

En aan jou de taak om die boosheid af te wenden.

Nou, ga er maar aan staan – dan leef je dus voortdurend in angst:
is wat ik doe wel genoeg?

Zijn ze nu al een beetje tevreden, of niet?

En datzelfde had je ook bij de Joden in die stad.

Die dan wel de ware God dienden.

Maar als er onder hen dan zijn die zich tot Jezus bekeren
worden deze Joden woedend...

En ze schamen zich er niet voor om enkele raddraaiers in te huren
die zorgen voor een enorm volksoproer. (Hnd.17)

Nou, dan zie je: ook bij de Joden regeert kennelijk de angst.

Want als dit je leiders zijn, in de kerk,

dan houd je je wel gedeisd natuurlijk,

dan zorg je wel dat je hen tevreden houdt, met de manier waarop je leeft.

Ja, dan is ook God zomaar een God die je te vriend moet zien te houden,
die namelijk zomaar ontploft als je het niet goed doet...

Kijk, maar dán deze mensen in Tessalonica die christen werden.

Zij lieten zich niet langer intimideren.

Ondanks al het oproer wat hun bekering opriep,

ondanks zware beproevingen

bleven zij vol blijdschap God dienen en Jezus uit de hemel verwachten.

Maar dát valt op. Dit is echt.

Deze God is kennelijk heel anders.

Ja, ook bij Hem is er sprake van toorn.
 Maar Hij heeft zijn eigen Zoon gegeven
 om je te rédden van het komende oordeel, te rédden van die toorn.
 Vandaar die blijdschap, die niet stuk te krijgen is.
 En precies dát werkt aanstekelijk.
 En zorgt ervoor dat dit als een lopend vuurtje alle kanten opgaat.

Zie je, dit is dus geen voorbeeld waar je onzeker van wordt.
 Waar je in elkaar kruipt, en denkt: maar zit het met mij dan wel goed?
 Als je h́ier naar kijkt, word je bemoedigd,
 ga je er inderdaad met anderen over praten,
 ja wil je ook zelf maar wat graag leven met het gezicht naar God toe.

*

[3]

Want dát is hier het hele punt!
 Het gaat er niet om dat *mensen* zo geweldig gelovig zijn,
 en dat *mensen* zo goed bezig zijn.
 Nee, hier is overduidelijk *God* aan het werk.
 Dit kún je helemaal niet zelf.
 Angst voor mensen, angst voor onderdrukking... het zit er bij iedereen in.
 Nou, als dat dan tóch helemaal geen rol meer speelt,
 ja als je zelfs vol blijdschap bent ondanks alles,
 dan bewijst dit dat hier een God is die kennelijk lééft.
 Die als enige de naam God waard is, omdat Hij écht werkt.
 Bovenmenselijke dingen doet.

We zongen daar zopas over, in Liedboek 397.

“O God, die droeg ons voorgeslacht in nacht en stormgebruis,
 bewijs ook ons uw trouw en macht...

[Want] Gij zijt altijd dezelfde, die Gij waart...” (vgl. Hebr.13:7)

Zo mag je leren kijken naar wat je bij anderen ziet
aan geloof, liefde en hoop.
Daarin is God aan het werk, en Hij wil dat ook doen in jou.

Als het goed is, springt dat er ook meteen uit.
Zoals we lazen van de Tessalonicenzen, in vers 5:
"Wij wéten dat God u heeft uitgekozen:
onze verkondiging aan u overtuigde immers
niet alleen door onze woorden,
maar ook door de overweldigende kracht van de heilige Geest."
Overweldigend.
Overduidelijk was het: maar hier zit Gód achter!
Nou, en die God is nog niks veranderd.

Kijk maar naar elkaar.
Zie je wel: het kan echt, God leeft.
Iemand is ernstig ziek, maar is toch vol goede hoop – hoe kan dat?
Een ander verliest zijn baan, maar zit toch niet bij de pakken neer...
Een derde heeft een gezin waar het bepaald niet makkelijk is,
en toch gelooft ze nog steeds,
en geeft zich vol enthousiasme in de kerk...

Ik moet ook denken aan het praatprogramma Knevel & Van den Brink.
Zodra die weer op de buis waren, in plaats van Pauw & Witteman,
vlogen de haat-tweets ze om de oren.
Ik heb er met verbazing naar zitten kijken.
Ze hadden nog niks gedaan of gezegd, wat typisch christelijk is...
Nee, maar ze *zijn* anders... kennelijk.

Nou, zo kunnen mensen ook naar ons kijken.
De dingen die wij doen... of juist niet doen...
Dat wij niet beginnen te vloeken, als het ons tegenzit.

Dat we blijmoedig door het leven gaan, ook al is het crisis.
Je hebt het zelf misschien nauwelijks in de gaten.
Maar mensen zónder God zien het, merken het aan je.
En daarin is God in jou aan het werk.

Zo meteen, vlak vóór de avondmaalsviering, worden we opgeroepen
om ons niet blind te staren op brood en wijn,
maar ons hart te richten op Jezus in de hemel.
Maar dat geldt niet alleen voor het avondmaal.
Dat mag onze blikrichting zijn ook door de week.
En dan wordt er straks iets bij gezegd, wat je alleen in *dit* formulier vindt:
"Zó zul je vervuld worden met liefde voor God
en ook anderen tot die liefde bewegen."
Niks zweverig, heel concreet en praktisch.
Het werkt.
Maar waarom? Omdat Gód werkt. In jou. In mij. In ons.
En omdat wij leven met het gezicht naar Hem toe.

*

[4]

En als je hier nu eens niets van merkt?
Oké, je stopt er mee om jezelf te vergelijken met je medechristen.
Maar ook dan merk je weinig van Gods werk in je.
Blijmoedig? Ik dacht het niet...
De crisis houdt mij wel degelijk bezig, en maakt me onrustig.
En ik begin wél te schelden als iets me tegenzit...
Dat zou toch niet moeten, als ik weet hoeveel God van mij houdt?

Nee, maar weet je dat God ook nu nog evenveel van je houdt?
Dat is op geen enkele manier afhankelijk van wat jij voelt, of doet.
Denk nog even weer aan die goden daar in Tessalonica.
Waarvan je nooit zeker wist wat je aan ze had.

Met hun boosheid over de mensheid was het altijd oppassen geblazen.

Heel anders is het dus met onze God.

Ook Hij kent toorn.

Terechte boosheid over ook datgene waarvan jij zegt:

zie je wel, dat klopt toch niet, als ik dat voel, als ik zo reageer?

Nee, maar tégelijk mag je zeker weten:

Jezus zál mij redden van deze toorn.

Ga daar dus ook echt van genieten, vanmorgen.

Genieten van Gods genade, ook voor jou.

Al die dingen waarvan je weet:

die passen niet bij een kind van God.

Wat geweldig dat Jezus daarvoor wilde sterven.

De toorn die ik verdien heeft ondergaan in mijn plaats.

Daar komt nog wel iets bij.

Want mèt dat ik Jezus eet, en drink, zeg ik ook:

nu wil ik niet langer zélf de dienst uitmaken in mijn leven,

maar wil ik echt dat U gaat leven in mij. (Gal.2:20)

Even afgezien dus van in hoeverre dat nu al lukt, en zo.

Maar wat wil je?

Wil je echt leven met het gezicht naar God toe?

Of houd je toch liever zelf de touwtjes in handen?

Ik noemde zopas al even het praatprogramma Knevel en Van den Brink.

Deze week was daar o.a. Humberto Tan te gast.

Bekend vooral denk ik als sportpresentator.

En hij gaf zijn mening over de vechtpartij

die afgelopen zondag uitbrak na een voetbalwedstrijd,

nota bene in dezelfde periode waarin de rechtszaak plaatsvindt

tegen degenen die een grensrechter hebben doodgetrapt.

Humberto Tan zei toen het volgende:

“Voetbal is een prachtige sport, maar het blijft spórt...
 en ik heb de indruk dat heel veel mensen aan de kant
 hun team of hun zoon/dochter of wie dan ook die daar op het veld staat
 de allerbeste vinden van de wereld,
 en dat hem niets mag overkomen;
 ja, het is totaál onrealistisch wat er gebeurt.
 Ik las ook een verhaal in de krant
 van een vrijwilliger bij een verkeersopstopping
 die ook in elkaar werd geslagen door een vader die haast had...”

Het is zo van: we nemen geen ‘nee’;
 ‘nee’ is een verboden woord...
 alles moet wat ík wil, en ik wil het ook nú.”

Kijk, dat is dus precies tegengesteld aan die Tessalonicenzen:
*alles moet wat ík wil... nee, ik leef om Gód te dienen, te doen wat Híj wil...
 en ik wil het ook nu... nee, ik verwacht alles stráks als Jezus terugkomt.*

En juist dáár stonden de Tessalonicenzen ook om bekend.
 Weet je wat de aanklacht van de woedende Joden tegen hen was?
 “Allemaal overtreden ze de verordeningen van de keizer
door te beweren dat iemand anders koning is, namelijk Jezus.” (17:7)

Jezus onze redder...
 ja, maar dan is Hij dus ook meteen onze kóning.
 Dan blijkt of je je écht van de afgoden hebt bekeerd.
 Niet of je het altijd merkt, voelt, dat God werkt.
 Maar wel of je het nu ook echt helemaal van Hem verwacht.
 Beseft dat alleen Hij je leven weer op het goede spoor kan zetten.
 En dat je daarom steeds weer leeft met het gezicht naar Hem toe.

*

[5]

Neem daarom gerust een voorbeeld aan elkaar.

Laat je niet onzeker maken door die ander.

Maar laat zijn of haar voorbeeld je juist aanmoedigen.

Je ook in de spiegel laten kijken.

Niet: doe ik precies hetzelfde als hem of haar?

Maar wel: de liefde die ik bij die ander zie, het geloof, de hoop –
hoe staat het daarmee bij mij?

Zo ging dat ook met het voorbeeld van de Tessalonicenzen.

Dat lees je o.a. in 2 Korintiërs 8.

Daar schrijft Paulus:

“Broeders en zusters, wij willen u niet onthouden
wat Gods genade (!) tot stand heeft gebracht
in de gemeenten van Macedonië:
ze zijn door ellende zwaar op de proef gesteld,
maar vervuld van een overstelpende vreugde
en ondanks hun grote armoede zeer vrijgevig.”

En even later lees je zelfs dat ze sméken mee te mogen doen
met een collecte voor christenen elders.

Nou, dat is een heel concreet voorbeeld.

Waarvan je ook zomaar weer denkt:

oeps, wat stelt mijn omgang met geld daar dan nog bij voor?

Maar Paulus schrijft:

“Ik zeg dit niet als een bevel;
door op de inzet van anderen te wijzen
wil ik nagaan of uw liefde oprecht is.”

Dát is de manier waarop we naar andermans voorbeeld mogen kijken.

Niet: nu moet ik precies hetzelfde doen...

of: help, dit lukt míj nooit...

Maar: kijk eens goed, en ga eerlijk bij jezelf na hoe het ervoor staat met jouw liefde.

Nou, misschien wel niet zo best.

Maar ook dan hoef je je niet veroordeeld te voelen.

Nee, Paulus richt de blik meteen weer omhoog, naar Jezus Christus.

“Tenslotte kent u de liefde

die onze Heer Jezus Christus heeft gegeven:

hij was rijk, maar is omwille van u arm geworden

opdat u door zijn armoede rijk zou worden.” (2 Kor.8:9)

Staar je dus niet blind op brood en wijn.

Maar ook niet op het geloof of de liefde van de ander.

Nee, de blik omhoog, naar Jezus!

Hij zal je niet veroordelen, maar wil je juist daarvan redden.

“Dank hem voor de grote liefde aan ons betoond...

Zo zult u vervuld worden met liefde voor God

en ook anderen tot die liefde bewegen.”

Dat gebeurt er wanneer je leeft met het gezicht naar God toe.

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer
6 juni 2013